

37. Szentháromság utáni hetedik vasárnap.AZ ELSODORTATÁS VESZÉLYE.

Zsidók 2,1-4
Jeremiás 2,1-13

Amikor az ember hazafelé tart, s amikor az utolsó állomást is elhagyta, úgy érzi: már otthon vagyok. Pedig még nincs otthon, még mindig történhet valami, ami miatt nem ér haza. Úgy tanultam én is, úgy vallom én is, hogy amikor a kecsit leállítottam a garázsban, csak akkor mondom: hála Istennek, megérkeztünk! Így van a keresztyén ember élete is. Lehet, hogy már az út nagyobb felét megtette. Szívében már az "otthon" örömét érzi. De még nem érkezett meg, még mindig csak a cél előtt van, sokféle veszélynek van kitéve.

Veszélyben vagyunk.

Mai igeszakaszunk ilyen veszélyre emlékeztet bennünket: az elsodortatás, a céltől való eltérítés veszélyére. A Biblia szavai egy képet villantanak fel előttünk. "A kép jelentése ez: az Isten beszédére, Jézus Krisztus igéjére nem figyelő ember olyan, mint az a hajó, mely a kikötő helyett a pusztulásba rohan." /Luther/

Valóban sok mindennek milyen nagy sodró, elsodró ereje van az életben. Ki nem tapasztalta, vagy hallotta, hogy milyen sodró ereje van az árvíznek, az örvénynek, vagy a lavínának! De vajon nem tapasztaltuk-e, hogy milyen magával sodró ereje van a tömegnek, a divatnak, a népszerű "eszméáramlatnak"? S ha végére hagytuk is, nem kell-e őszintén emlékeznünk arra, hogy milyen elsodró ereje van a bűnnek?! Bizony olyan a bűn, mint a lavina: kicsiny dolgokon kezdődik, s félelmetes erejű pusztításra képes a végén.

El ne feledjük: még nem vagyunk otthon. Még nem érkezünk meg a mennyei kikötőbe. Még fenyeget bennünket az elsodor-
tatás, a céltól eltérítés, a hitben való hajótörés veszélye.

"Azért aki azt hiszi, hogy áll, meglássa, hogy el ne essék."

/ 1 Kor 10,12/ El ne feledjük, hogy "a folyamnak szakadatlanul
vizet kell kapni a forrásból, különben hamar kiszárad a medre.

Ha a lámpát nem töltik meg rendszeresen, úgy eddigi ragyogó fénye
dacára, holnap már csak füstölögni fog, nemsokára pedig csak ár-
talmassá válik fog maga körül terjesztetni. Óvd magad attól, hogy
öntetszelgésből erényeiddel felfuvalkodjál, hanem dicsekedése-
det és bizalmadat teljesen Krisztusba, az Ő erejébe helyezed,
mert csak úgy menekülhetsz meg a büztos bukástól." /Spurgeon/

Megtartó erő az Ige.

Milyen jó, hogy ebben a veszélyeztetett állapotunkban
nem magunkban kell bizakodnunk. Istenünk gondoskodott számunkra
megtartó erőről. Ez a megtartó erő a Jézus beszéde, az Isten I-
géje, a hirdetett, hallott evangélium. Mert "a hit hallásból van,
a hallás pedig Isten Igéje által." /Róm 10,17/ Erre a hallott
Igére "szükséges nekünk figyelmeznünk."

Nem elég csak hallgatnunk. Még az sem elég, ha meghall-
juk Isten Igéjét, meg is kell őriznünk, meg kell tartanunk. O-
lyannak kell lennünk, mint Sámuel, aki "semmit az ő igéiből a
földre nem hagy vala esni". /1 Sám 3,19/

Kálvin szerint ezekben a mondatokban a megtartás és a
kiömlés közötti ellentétre kell gondolni. "Ugyanis a figyelmes
elme hasonló a jól bedugaszolt edényhez, az elszóródó és lomha
elme pedig a lyukas edényhez." Csendesesen vizsgáljuk csak meg
életünket, szívünket, vajon nem olyan lyukas edények vagyunk-e,
amelyikbe hiába tölti Isten az ő Igéjét, az mindjárt ki is fo-

lyik belőlünk. Vajon nem érvényes-e reánk a prófétai szó:
 "Mert kettős gonoszságot követett el az én népem: Elhagytak engem, az élő vizek forrását, hogy kutakat ássanak maguknak; és repedezett kutakat ástak, amelyek nem tartják a vizet."
 /Jer 2,13/

A hallottakra figyelmeztetés más szóval itt azt is jelenti, hogy törődünk az üdvösséggel. Kálvin szerint az üdvösség szó itt képletesen a tanításra vonatkozik. "Mert amennyiben az Úr nem másképpen akarja üdvözíteni az embereket - mondja tovább Kálvin -, hanem éppen az evangélium által: tehát ha azzal nem törődünk, akkor Istennek minden segítségét visszautasítjuk, mert "Istennek hatalma az minden hívőnek üdvösségére."
 /Rm 1,16/ Ugyancsak ő hívja fel figyelmünket arra, hogy "nemcsak az evangélium visszautasítása, hanem a vele való nemtörődés is igen súlyos büntetést érdemel."

Nem haszontalan, ha a templom csendjében megvizsgáljuk: egyéni életünk, gyülekezeti életünk ^{nem} arra példa-é, hogy sok mindennel törődünk mi, csak éppen a legfontosabb dologban, az üdvösséggel, a megtartó evangéliummal szemben vagyunk figyelmetlenek, felelőtlenek, vigyázatlanok; vagy pedig olyan emberek vagyunk, akik figyelnek a hallottakra, törődnek az üdvösséggel? Itéeljétek meg ti magatok !

Akik biztosították számunkra.

Ma emlékeztet minket Isten beszéde azokra a drága ösökre, akik biztosították számunkra az evangéliumot. Mert az Ige eredetiségét és tisztaságát az áthagyományozás biztosítja. Az apostolok nemcsak meghallották Jézus beszédét, hanem tovább is mondták. Az Ige hallgatói egyúttal hirdetői is annak." Áldjuk Istenünket azokért, akik magyar református egyházunkban a legkegyetlenebb üldözések idején is megőrizték, biztosították

számunkra Isten Igéjét. Itt is igaz: aki nem becsüli a múltat, nem érdemli meg a jövőt. De áldjuk Istent azokért is, akik először adtak kezünkbe Bibliát, zsoltárt, aki először vezetett kézenfogva templomba, aki először mutatott rá a nekünk szóló kegyelemre!

De feltétlenül emlékeznünk kell arra is, hogy mi kinek adtuk, adjuk tovább, kinek a számára "biztosítjuk" a Jézus beszédét?! A felnőtt egyházi nemzedék nagy felelőssége, hogy "áthagyományozza" a következő nemzedéknek az egyszerű, tiszta evangéliumi hitet. Ez bizony mindenképpen élet-halál kérdésünk nekünk.

Nagy vigasztalás és bátorítás számunkra ^a 4. vers, mely arról szól, hogy Isten nem hagyja magára az övéit ebben a szolgálatban, hanem "mintegy ünnepélyes aláírással, csodákkal" /Kálvin/ is igazolja őket minden időben! Ma is. Mert "a teremtésben, a gondviselésben és a megváltás művében annyi a csoda, mint az óceánban az élőlény." /Spurgeon/ Ámen.